

ELS JOVES I L'AVENTURA DE LA CIÈNCIA

Al llarg de l'any 1981 hom ha pogut constatar un augment del nombre d'iniciatives que, des d'institucions públiques i privades, s'han adreçat als joves amb l'afany d'estimular l'interès per la ciència i les vocacions científiques. Recordem, ni que sigui de passada, les convocatòries de premis per a fomentar l'esperit científic entre la joventut fetes per la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT) de la Generalitat de Catalunya, o d'altres com els premis Divulga i Experiències convocats pel Museu de la Ciència de Barcelona. Podríem encara trobar altres exemples de convocatòries d'aquest estil fetes a les comarques o en el marc d'associacions culturals. En qualsevol cas, més enllà de la valoració positiva que ens mereixen aquestes iniciatives, voldríem assajar d'interpretar la possible dimensió sociològica, i àdhuc política, del fenomen. No en va, el mateix president de la Generalitat, honorable Sr. Jordi Pujol, s'hi va referir en el seu discurs de cap d'any de 1981 fent una al·lusió a l'augment del nombre de vocacions científiques a Catalunya. Admetem la hipòtesi com a vàlida. Hi hauria un augment de l'interès juvenil per les qüestions científiques. Val a dir que aquest augment seria estadísticament ben reduït si hem de fer cas de les enquestes institucionals sobre la joventut publicades no fa gaire, però, tanmateix, potser és cert que el fenomen podria dibuixar una tendència ascendent. Aquest fenomen és efectivament present avui entre la joventut de molts països occidentals unida, no sense contradiccions, al qüestionament de la fabricació de les modernes tecnologies de la mort. Aquest fenomen podria ésser una manifestació més d'un envol fora de la crisi de valors que ha afectat el jovent de les dues darreres dècades. En aquest sentit, sembla que la ciència torna a ésser un valor en alça, impulsat a més a esdevenir operatiu pel fet de la crisi econòmica internacional, que exigeix una accelerada renovació de tecnologies... Vist així, tot el que es faci per estimular, mitjançant premis o concursos, l'interès per la ciència va certament en el sentit del vent que bufa, i hauria d'afavorir l'eclosió de moltes vocacions científiques. El problema... el problema ve després i, per tant, s'ha de preveure abans: ¿quines sortides concretes es poden i es podran oferir als joves quan, més enllà d'un creatiu i il·lusionat assaig científic d'adolescència, es disposin a ocupar dins la societat catalana un lloc de treball en harmonia amb la seva vocació científica juvenil? En aquest camp d'acció la tasca a accomplir és tan enorme i l'herència de l'antic règim tan feixuga que tota la classe política catalana hauria de prendre **encara més** consciència de la gegantina obra d'infraestructura cultural i de recerca i de reconversió industrial que caldrà assumir. El que sembla clar és que les nostres universitats no poden continuar funcionant com fàbriques de parats i les nostres indústries com a guardioles de patents estrangeres. Un jove de 1982, quan obre els ulls davant aquesta gran aventura del segle XX que és la ciència, exigeix unes garanties mínimes per poder viure l'aventura científica i vocacional, almenys fins a la jubilació.